

en sliq Contract, strengt taget, er uforbindende for ham. Smidlertid maa man for det Første være enig med, hvad i Motiverne til Lovudkastet er anført om, at der kan være Tilfælde, hvori Konen kan være forhindret i at erhverve Mandens Samtykke, saasom, naar denne er fraværende, og hun derfor kan anses at have handlet til deres fælles Bedste ved at tage fast Tjeneste, i hvilke Tilfælde Contracten, som i Paragraphen antydet, maa staae ved Magt. Men, selv hvor Mandens Samtykke kunde have været indhentet, kan man næppe ansee det af Konen paa egen Haand stiftede Lyendeforhold — forudsat der ikke blot er sluttet Contract herom, men Tjenesten virkelig af hende er tiltraadt, og til dette sidste Tilfælde antage vi, at Bestemmelsen alene sigter, — som en saadan Ugyldighed i Forhold til Manden, som Lovudkastet synes at forudsætte. Det maa nemlig bemærkes, at Ægtefæller ikke directe kunne tvinge hverandre til Cohabitation, om de end ulovligen unddrage sig denne (Sfr. i Særdeleshed med Hensyn til Konen C. St. 20de Decbr. 1836); og det skjøntes saaledes ikke, hvilken Virkning det skulde have, at Manden, som det hedder i Udcastet, kan fordrø Contracten strax hævet, saafremt Konen dog ikke ønsker at vende tilbage til ham og er enig med Huusbonden om at fortsætte Lyendeforholdet. Det er derhos heller ikke et sjældent Tilfælde, at en Kone, paa Grund af Mandens Armod, Sorgløshed eller utaaelstige Adfærd kan være nødt til at søge sit Dphold ved at tage fast Tjeneste, eller dog dertil ifølge andre Omstændigheder kan have antagelig Anledning, og det af Konen paa egen Haand indgaaede og virkelig tiltraadte Lyendeforhold synes derfor ikke blot i Forhold til hende personlig, saaledes som Udcastet synes at forudsætte, men ogsaa i Forhold til Manden at maatte tillægges en vis Retsgyldighed, saa at det ikke uden Videre skal kunne omskødes. Dog bør dette kunne sees, naar det ægtefællige Forholds Fyldestgjørelse virkelig derved tilstgtes, og man formener saaledes, at det vil være nødvendigt at tilføie nogle nærmere Bestemmelser, navnlig at begge Ægtefæller skulle være enige i, at Lyendeforholdet hæves, og at de virkelig flytte sammen igjen,

og i det Mindste nogen Tid forud, f. Ex. 3 Uger, underrette Huusbonden derom. Det kunde i modsat Fald befrygtes, at en gift Kone, som paa den Maade havde bortfæstet sig, af ganske andre Grunde forenede sig med sin Mand om, at han skulde forlange Lyendeforholdet ophævet, t. Ex. for at sætte Huusbonden i Forlegenhed og derved formaae ham til Pengeopoffelser.

Det foreslaaes derfor, at Ordene:

„kan han fordrø Contracten strax hævet o. s. v.“ forandres saaledes:

„kan Contracten fordres hævet, naar begge Ægtefæller deri ere enige og virkelig flytte sammen igjen, samt 3 Uger forud derom have underrettet Huusbonden; dog fortabes derved Ret til den ikke forsaldne Løn, og desuden o. s. v. efter Lovudkastet og til Enden af Paragraphen.

§§ 2—3—4.

Skjøndt Gjensstanden for Bestemmelserne i disse Paragrapher ikke egentlig synes at henhøre til en almindelig Lyendelov, men at maatte beroe paa local Foranstaltning, finder Udvalget det dog rei hensigtsmæssigt, at de findes i Loven; dog foreslaaes, at § 2 tilføies i Slutningen: „og meddeler ham de nærmere Forholdsregler for Forretningernes Udførelse“, for at det kan sees, hvori Fæstemændens Bestilling bestaaer, og hvorledes han deri har at forholde sig.

§ 5.

Denne Bestemmelse synes vel overflødig, naar Forpligtelsen til at tage fast Tjeneste ophører; men, da det dog kan tænkes, at en Person trods al anvendt Umage ikke kunde faae fast Tjeneste, eller at Fattigvæsenet ønskede at faae en Person, som var under dets Forsørgelse, paa denne Maade anbragt i fast Tjeneste, kunde en sliq Opbydelse maaskee være hensigtsmæssigt, og der høves derfor Intet imod, at Paragraphen beholdes.

§ 6.

Der hersker forffjellige Meninger, især paa Landet, om, hvorvidt Fæstepenge ere nødvendige, for at en Overenskomst med et Lyende